

www.jollibread.com

Titol original: *Revolting Rhymes*

© Del text: 1982, Roald Dahl Nominee Ltd.

© De les il·lustracions: 1982, Quentin Blake

Primera edició anglesa de Jonathan Cape Ltd., Londres, 1982

© De la traducció: 1990, Miquel Desclot

Llicència atorgada per Grup Editorial 62, S.L.U.

Editorial Empúries

Peu de la Creu 4, 08001 Barcelona

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-26-8

Dipòsit legal: M-39.207-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Segona edició: maig de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Versos perversos

Roald Dahl

Il·lustracions de Quentin Blake

jollibre

La Ventafocs

La Ventafocs

No, que no la sabeu, aquesta, i ca!
A la bona més sang i fetge hi ha.
La falsa, que vosaltres coneixeu,
la van refer en un conte molt nyeu-nyeu,
anys enrere, una gent desconeguda,
per tenir la canalla entretinguda.

9

* * *

Això sí, el primer tros és tot igual,
aquell en què, una nit primaveral,
les Germanastres, plenes d'or de llei,
se'n van al ball que hi ha al Palau del rei,
mentre la Ventafocs, que és tan bonica,
està tancada en un celler, pobrica,
amb ratots afamats pertot arreu
10 que li mosseguen el dit gros del peu.
I esgaripa: «Socors! Que vull sortir!»
La Fada, així que sent un bram tan fi,
apareix, resplendent com un braser,
i pregunta: «Estimada, que estàs bé?»
«Bé, dius?», fa la Cendrosa. «No ho saps veure,
que estic madura per tornar-me neura?»
Engega un cop de puny a la paret
i xiscla: «Has de portar-me al ball de dret!
A Palau hi ha un ball “disco”! Elles hi van,
i jo aquí, amb una enveja delirant!
Vull un vestit! Una carrossa d'or!
Un anell! Un brillant! Vull un tresor!
I xinelles de plata, o de platí,
i unes mitges de niló, que fan fi!

Amb tot això al damunt pots ben comptar
que aquest Príncep se m'ha de declarar!»
I diu la Fada: «Espera't un segon.»
Clava un cop de vareta, i, ves per on,
en un tres i no res, com en un salt,
tenim la Ventafocs al ball reial!

* * *

11

Les Germanastres perden la bavalla
de veure-la amb el Príncep, balla que balla.
La mossa se li abraça fortament
i s'arramba al seu pit d'home valent.
El Príncep ja en té els ossos tots cruixits
i només fa esbufecs pels descosits.
Toquen les dotze, i ella fa: «Punyell!
M'he d'afanyar si vull salvar la pell!»
El Príncep crida: «No, tu no te'n vas!»
I la pren pel vestit per si de cas.
Brama la Ventafocs: «Deixeu-me anar!»,
i s'esqueixa el vestit de tafetà.
Ha de fugir-ne amb la roba interior,

i perd una xinella en un graó.
El Príncep s'hi abalança com un llamp
i se l'estreny al pit, tot fet un flam.
«La que li vagi bé, dolenta o bona»,
diu ell, «demà serà la meva dona.
Visitaré tothom del veïnat
fins a trobar-la al lloc on s'ha amagat!»

12 I llavors, amb un pèl de deixadesa,
la desa en una caixa de cervesa.
A corre-cuita, aquella Germanastra
de la cara de grans feta un desastre
s'esmuny i pren el delicat calçat
i el llença a la comuna d'un plegat.

* * *

Llavors hi deixa, com una desferra,
la sabata del seu peuàs esquerre.
Ahà, ho veieu?, la cosa ja es complica,
i a la Cendrosa tot se li embolica.
El Príncep, l'endemà, se'n va corrents
a buscar per les cases existents.

Una noia es consum i es deshidrata:
vejam de qui deu ser aquesta sabata!
És un calçat molt ample i llargarut
(un peu normal hi deu estar perdut).
I fa una mica com de pudoreta
(temo que els peus li suen, senyoreta).
Vénen a provar sort milers de noies,
però totes se'n van ben poc cofoies.
Aquella Germanastra fa: «Ara jo!»
Se l'emprova. I el Príncep xiscla: «No!»
I ella: «Sí! Em va a la mida! Tararí!
Ara, doncs, us haureu de casar amb mi!»
El Príncep queda blanc com el paper
i remuga: «Deixeu-me anar al carrer!»
«De cap manera! Heu fet un jurament,
i no us podeu desdir del casament!»
«Talleu-li el coll!», el Príncep hi contesta.
I d'un sol *xac!* la deixen sense testa.
Fa el Príncep, lliure ja del maldecap:
«És força més bonica sense cap.»
Ja surt la Germanastra Que-fa-dos:
«Ara em toca provar-ho a mi, senyors!»

«Proveu això, primer», fa el Príncep blau.
I es treu l'espasa de la beina i *zau!*,
un altre caparrot que cau rodó,
i rebota i rodola pel saló.

* * *

A la cuina, pelant una patata,
la Cendrosa ha sentit la saragata
dels caps que saltironen pel trespol,
i treu el seu amb molt poc protocol:
«Què és, aquest daltabaix?», diu, en entrar.
«Tu no t'hi fiquis!», el Príncep li fa.
La pobra noia no se'n vol convèncer:
«El meu Príncep! I talla colls!», que pensa.
«Com podria casar-me jo amb algú
que es diverteix pitjor que no un zulú?»
«Qui és, aquesta pollosa?», el Príncep diu.
«Talleu-li el carbassot de viu en viu!»
Llavors, enmig d'un nimbe resplendent,
es presenta la Fada complaent,
amb la vareta, *zim-zam-zum*, pel mig:

«Corre, nena, formula algun desig!
Tu demana el que vulguis, sense por,
que jo puc concedir-te el bo i millor!»
La Ventafocs contesta: «Amable Fada,
el que és jo, avui seré més assenyada.
Prou de Prínceps, i luxes, i diners.
Ara que els he tastat, ja no en vull més.

- 16 Doneu-me, doncs, un homenet de bé,
que això és de mal trobar. Que ho podeu fer?»
I així es casa, d'un salt, la Ventafocs,
amb un xicot que no està pas per brocs
i és, a més, confiter de confitura,
artista de la melmelada pura.
I a casa d'ells hi ha sempre grans rialles,
i duraran d'aquí a les acaballes.

